

Сви рамене ашикъ Абулъ Хасанъ.
Но тутакси единъ молла засмянъ

Го залови полекичка за скута
И на ухо му рече едвамъ чуто:

«Абулъ Хасанъ омайни песни пей!
Но само онзи ще ги проумей,

Кому въ душата огънь грей небесенъ,
Чие сърце, отзивчиво на песенъ,

Самó за песни дарба обладава.
Певецъ певица само проумява, —

А не пазарски кой да е абдалъ,
Чулъ — недочулъ, разбралъ — недоразбралъ...

Абулъ Хасанъ пей песни; но едвали —
Да биха ги тяхъ всички проумяли —

Не би се той отрекълъ самъ отъ тяхъ...
Пазарски критикари! Само прахъ

Въ очите на сганъта пазарска фърлятъ!
Въ изкуството на халосъ да се дърлятъ

Те майстори сж.» — Тукъ Абулъ Хасанъ
Въ моллата взре се смяно. Засмянъ

Между това моллата го остави...

Той самъ веднажъ ми за това разправи.

~~Това е истинска история.~~
2. — ТИМУРОВА ПАМЕТНИКЪ

Десница грозна сложи надъ Багдатъ
Тимуръ-Еланъ. И пожела тогава
Да му издигнатъ паметникъ въ градътъ
За споменъ на победната му слава.

И тая грижа зе Насъръ-Единъ;
И грижата си скоро той постигна...
Но вместо други паметникъ — саминъ
Той средъ полето низка порта дигна.